

DRAZÍ PŘÁTELÉ,

POZDRAVUJI VÁS V MILÝ ČAS ADVENTU.

LITURGICKÝ ROK JE DOBRÝ VYCHOVATEL NAŠEHO ŽIVOTA. UDRŽUJE V NÁS RYTMUS, BEZ NĚHOŽ BYCHOM ZTRATILI SMYSL PRO VŠEDNOST I PRO OBYČEJNÉ VĚCI, KTERÉ JI TVOŘÍ. PROSINCOVÉ DNY MAJÍ SVOU KRÁSU A SVOU SPIRITUALITU. PROŽÍVÁME JE V ATMOSFÉŘE ČTYŘ ADVENTNÍCH NEDĚLÍ A RORÁTNÍCH BOHOSLUŽEB VE VŠEDNÍ DNY. CÍRKEV NÁS JEJICH SLAVENÍM POVZBUZUJE K STRÍZLIVOSTI ŽIVOTA A K HORLIVĚJŠÍMU NASLOUCHÁNÍ BOŽÍMU SLOVU. TATO AKTIVITA ROZUMU I SRDCE PROBOUZÍ V ČLOVĚKU TOUHU PO BOHU, PO JEHO DARECH A PO TOM, CO NÁM VE SVÉ ŠTĚDROSTI NEPŘESTÁVÁ NABÍZET.

MNOHOKRÁT JSME SE PŘESVĚDČILI, ŽE BOŽÍ PŘÍSLIBY SE NAPLŇUJÍ, I KDYŽ PŘESAHOJÍ NAŠE MYŠLENÍ, PŘÁNÍ I TOUHY. PŮSOBÍ POKOJ „KTERÝ SVĚT DÁT NEMŮŽE“. JSOU I POSELSTVÍM NADĚJE, KTERÁ NIKDY NIKOHO NEZKLAMALA.

TAK JAKO ADVENT SMĚŘUJE K RADOSTI VÁNOC, TAK ŽIVOT ČLOVĚKA S BOHEM NARŮSTÁ DO PLNOSTI, KTEROU NÁM PŘIPRAVIL SVÝM NAROZENÍM, ŽIVOTEM, SMRTÍ NA KŘÍŽI A ZMRTVÝCHVSTÁNÍM PÁN JEŽÍŠ. „JDU VÁM PŘIPRAVIT MÍSTO ... OPĚT PŘIJDU A VEZMU VÁS K SOBĚ, ABYSTE I VY BYLI, KDE JSEM JÁ.“ (JAN 14, 3) PŘEJI VÁM, ABY TENTO JEŽÍŠŮV PŘÍSLIB BYL RADOSTÍ TĚCHTO DNÍ I BLÍŽÍCÍCH SE VÁNOC.

ŽEHNÁ VÁŠ BISKUP + JOSEF

Sestry a bratři,

kdosi vyprávěl, jak v hale velkého nádraží potkal slepého muže, který uprostřed mnoha spěchajících lidí tápavě hledal cestu k pokladně. Onomu slepci tedy nabídl, že mu jízdenku dojde sám koupit, ať jen zatím počká v rohu nádražní haly. Když se k němu od pokladny vracel, pozoroval už zdálky, jak kolem něho proudí množství cestujících, jedno dítě se u něho dokonce zastavilo a prohlíželo si zvědavě jeho bílou hůl, nosič zavazadel ho se svým nákladem zdaleka objel a prodavač novin mu nataženou rukou nabídl ke koupi čerstvé číslo novin, aby pak zklamaně od slepce odešel. A ten stál zcela tiše, zvuk kroků četných kolemjdoucích a jejich hlasy ho zřejmě vůbec nerušily, a bylo na něm vidět, že plně spoléhá na svého dobrodince, až se k němu vrátí. Tuto naději vyjadřovaly tahy jeho obličejové včetně přivřených očí. A ten, kdo se k němu vracel se zakoupenou jízdenkou, si při pohledu na jeho očekávání řekl: Takhle nějak by měla vypadat adventní tvář nás křesťanů: měla by být naplněna radostným a důvěryplným očekáváním betlémského Dítěte, které přišlo na svět, aby se pak znovu zrodilo v srdci každého opravdu věřícího křesťana.

Většina našich současníků je ovšem příliš zaměstnána sama sebou, a proto je zatížena jen pozemskými hodnotami, a ke své škodě nevnímá velikost a krásu Božího zjevení. Ale my se přece lišíme, protože víme, že se k nám blíží velké tajemství Boha, který se ve své lásce ke každému z nás stal člověkem, aby nás posílil a pomohl překonat bolest, vnitřní neklid a osamocenost. Absolutno, napsal Karel Čapek, bere člověka vážně. To znamená i se všemi nedostatky, nemocemi a vším, co nám brání v plnohodnotném životě. Přemýšlejme tedy, jak se připravujeme na blížící se svátky Boží lásky, s jak hlubokou vírou a nadějí překonáváme všechno nedobré, co nás tíží a vůči němuž jsme zdánlivě bezmocní. Ale nejsme přece sami! Betlémskou hvězdu nemůže zastínit žádná nepohoda, ať vnější nebo vnitřní, neboť ji ke každému z nás posílá sama Láska, která není z tohoto světa. Pastýři šli za jejím světlem, aby prožili neopakovatelný zážitek. A od těch dob je následovali tak mnozí, aby se stali vyznavači Světla, které přišlo na svět, a někteří za ně položili i život. Tak

velkou sílu má toto poselství naděje, které chce přijít i do našich srdcí, aby nám přineslo opravdovou radost navzdory všem obtížím, které je nám dáno denně prožívat. Věnujme se proto v tyto dny důsledné adventní přípravě, modleme se s větší důvěrou, meditujme slova Písma, abychom s Boží pomocí překonávali všechny obtíže a omezení a stále znovu si připomínali nekonečné milosrdenství Toho, který chce navštívit i nás a naplnit nám srdce pravou radostí. To vám i sobě přeje

P. Miloslav Fiala OPraem.

Svatý rok milosrdenství

Poslední listopadovou nedělí vstupujeme do adventní doby, během které (v úterý 8. prosince) bude zahájen **Svatý rok milosrdenství**, vyhlášený papežem Františkem. I v naší katedrále otevřeme Svatou bránu, a sice v neděli 13. 12. v 15 hodin.

Modleme se také po celý svatý rok modlitbu, kterou Svatý otec František světu věnoval.

Modlitba papeže Františka pro Svatý rok milosrdenství:

*Pane Ježíši Kriste,
učil jsi nás být milosrdnými,
jako je milosrdný nebeský Otec,
a řekl jsi nám, že kdo vidí tebe, vidí Otce.
Ukaž nám svou tvář a budeme spaseni.*

*Tvůj láskyplný pohled
osvobodil Zachea a Matouše z otročení penězům,
cizoložnici a Marii Magdalénu
od hledání štěstí jen ve stvořených věcech,
přiměl Petra plakat, když tě zradil,
a zaručil kajícímu zločinci ráj.
Dej, ať každý z nás
slyší tvá slova určená samařské ženě,
jako bys je říkal nám:
„Kdybys tak znala Boží dar!“*

*Ty jsi viditelnou tvář neviditelného Otce,
Boha, který projevuje svou všemohoucnost
nejvíce odpouštěním a milosrdenstvím:
dej, ať je církev pro svět tvou viditelnou tvář,
tvář svého Pána, vzkříšeného a oslaveného.*

*Tys chtěl, aby také tvoji služebníci
byli podrobeni slabosti,
a tak mohli soucítit s těmi,
kdo se potýkají s nevědomostí a omylem:*

dej, ať každý, kdo se s jediným z nich setká,
zakusí, že ho Bůh očekává, miluje a odpouští mu.

Sešli svého Ducha
a posvěť nás všechny jeho pomazáním,
aby se Svatý rok milosrdenství
stal rokem Hospodinovy milosti
a aby tvá církev s obnoveným nadšením
mohla přinášet radostnou zvěst chudým,
vyhlásit svobodu zajatým a zdeptaným
a navrátit zrak slepým.

Na přímělu Panny Marie, Matky milosrdenství,
o to prosíme tebe, jenž žiješ a kraluješ
s Otcem a Duchem Svatým na věky věků.

Amen.

Zprávy (nejen) z diecéze

Synoda o rodině

Biskupové z celého světa, kteří se ve dnech 4. až 25. října 2015 ve Vatikánu zamýšleli nad posláním a povoláním rodin v církvi a v současném světě, schválili v závěru zasedání synody zprávu. Dokument byl předán papeži Františkovi.

„Ukončit synodu znamená pro církev vrátit se skutečně ke ‚společnému putování‘, abychom nesli do každého místa na světě, do každé diecéze, do každého společenství a každé situace světlo evangelia, objetí církve a podporu Božího milosrdenství.“ Těmito slovy ukončil papež František svůj projev v závěru podzimního zasedání biskupské synody. Do Vatikánu se sjelo 270 biskupů a téměř stovka dalších odborníků, posluchačů i delegátů jiných církví, kteří se věnovali tématu rodiny a jejímu poslání či povolání v církvi a současném světě.

Krátce před papežovým závěrečným vystoupením hlasovali biskupové o závěrečné zprávě (tzv. *Relatio finalis*), jež shrnovala výsledky synody. Všech 94 odstavců dokumentu bylo schváleno dvoutřetinovou většinou. Podobně jako v loňském roce jsou na konci zprávy uvedeny výsledky hlasování: minimální počet pro to, aby nějaký odstavec byl považován za výsledek synody, byl 177 (dvě třetiny z 265 hlasujících). „Osobně považuji cestu, kterou synoda urazila od pracovního dokumentu *Instrumentum laboris* až k závěrečné zprávě, za mimořádnou. Zpráva je mimořádně bohatá a také dobře vyvážená a uspořádaná,“ uvedl vatikánský mluvčí Federico Lombardi.

Dokument je rozdělený do tří částí: první, nazvaná *Církev naslouchá rodině*, shrnuje mnohé situace rodin ve světě i výzvy, jimž lidé v rodině čelí. Popisují se zde nejen např. proměny společnosti, vztah kultury a rodiny nebo otázky samoty, chudoby a ekologie; zvláštní oddíl je také věnovaný jednotlivým členům rodin, vdovcům a vdovám, lidem bez rodiny, utečencům nebo těm, kdo doma prožívají smutek. Jedna celá kapitola se také zabývá citovým životem v rodině.

Druhá část, nazvaná *Rodina v Božím plánu*, představuje rodinu v Bibli a církevním učení s důrazem na poslední papeže a zabývá se také např. nerozlučitelností manželství, vztahem mezi rodinou a církví nebo milosrdenstvím, které je základem hlásání víry.

Poslední část – *Poslání rodiny* – se věnuje hledání odpovědí na aktuální výzvy. Nalezneme zde např. téma přípravy na manželství, výchovy nebo evangelizace. Pozornost je věnována doprovázení těch, kdo žijí v komplikovaných situacích, např. po rozvodu, v druhém manželství nebo ve smíšeném manželství. Biskupové se také věnují tématu lidí s homosexuální orientací.

Jelikož je biskupská synoda poradním hlasem papeže, který nemá rozhodovací pravomoc, byly výsledky jednání předány papeži Františkovi s žádostí, aby zvážil sepsání samostatného dokumentu věnovaného rodině.

Dokument je v českém překladu zveřejněn na webových stránkách.

(zdroj: cirkev.cz)

Papež František: Používat Boží jméno k ospravedlňování násilí je rouhání

Papež vyjádřil zármutek nad útoky teroristů v Paříži. Činy odsoudil jako potupu důstojnosti člověka. Užívání Božího jména k jejich ospravedlnění označil za rouhání.

Text papežovy promluvy z neděle 15. listopadu 2015 v plném znění:

„Drazí bratři a sestry,

chci vyjádřit svou bolest způsobenou teroristickými útoky, které v pátek pozdě večer zkrvavily Francii a zanechaly mnohé oběti. Prezidentovi Francouzské republiky a všem občanům vyjadřuji svou bratrskou upřímnou soustrast. Jsem nablízku především rodinám těch, kdo ztratili život nebo byli zraněni.

Tolik barbarství v nás vyvolává zděšení a ptáme se, jak může srdce člověka vymyslet a uskutečnit tak strašlivé události, které otřáslы nejen Francií, ale celým světem. Tváří v tvář těmto skutkům není možné neodsoudit neslýchanou potupu důstojnosti člověka. Chci znovu jasně zdůraznit, že cesta násilí a nenávisti neřeší problémy lidstva, a že používat Boží jméno k ospravedlnění této cesty je rouhání.

Vyzývám vás, abyste se připojili k mé modlitbě: svěřme Božímu milosrdenství bezbranné oběti této tragédie. Nechť Panna Maria, matka milosrdenství, vzbudí v srdcích všech lidí myšlenky moudrosti a předsevzetí míru. Prosme ji, aby ochraňovala a bděla nad drahým francouzským národem, první dcerou církve, nad Evropou a celým světem. Všichni společně se chvíli modleme v tichu a pak se pomodleme Zdravas, Maria.“

(zdroj: cirkev.cz)

Requiem za oběti totalitních režimů

V úterý 17. listopadu sloužil královéhradecký biskup Jan Vokál v katedrále Svatého Ducha Requiem za oběti totalitních režimů.

Zádušní mše svaté se kromě pomocného biskupa Josefa Kajneka a generálního vikáře Josefa Sochy zúčastnili i představitelé města a univerzity. Hudebně ji pak provázelo Requiem W. A. Mozarta v podání katedrálního sboru a orchestru CANTORES GRADECENSES pod vedením dirigenta Josefa Zadiny. V úvodu bohoslužby připomněl biskup Jan Vokál, že slavíme 26 let svobody, která by (stejně jako mladý člověk v tomto věku) neměla být pouze dospělá, ale také zralá a soběstačná. „*Zamysleme se, zda skutečně dokážeme žít životem svobodných lidí, kteří znají cíle svých cest, dokáží obětovat a nesou za svá rozhodnutí odpovědnost dospělých a zralých lidí... Modleme se společně za všechny oběti totalitních režimů a připomínejme si s vděčností příklad těch, kteří zachovali vnitřní svobodu i v těch nejtěžších podmínkách,*“ řekl mimo jiné královéhradecký biskup Jan Vokál.

Lékařská fakulta si cení vzájemné spolupráce

Lékařská fakulta UK v Hradci Králové slaví 70. výročí založení.

Ve čtvrtek 19. listopadu se ve Filharmonii uskutečnilo shromáždění k 70. výročí založení vysokoškolského vzdělávání lékařů v Hradci Králové. Slavnostního večera se zúčastnil mimo jiné i generální vikář Josef Socha a královéhradecký biskup Jan Vokál, který převzal pamětní medaili jako projev díky za mnohaletou spolupráci Lékařské fakulty a Královéhradeckého biskupství.

(zprávy jsou převzaty z diecézního webu)

Požehnání doby adventní

Tolik lidí se už vyjádřilo k událostem posledních dní – Paříž, Brusel, Sýrie... Píší se komentáře a lidé se ptají a zároveň i obávají, co bude dál? Jak se vypořádat s nejistotami, které sužují kde koho? Jaký postoj zaujmout k událostem, které ohrožují dnes už celé lidstvo?

Zdá se, že to, co se dnes ve světě děje, vzbuzuje v člověku chaotické myšlenky, bezmocnost, obavy i strach.

Jak málo jistot nám poskytuje tento svět. Připadá nám toto všechno jako výsměch vědeckotechnickým vymoženostem, intelektuální zdatnosti a vydatné informovanosti, kterými se rádi honosíme. Právě toto je paradox, který asi nikdo ze zastánců moderních nálad nečekal. Tím víc a bolestněji dnes prožíváme trauma teroristické války, která už – jak mnozí říkají – nastala.

Křesťan má vidět svět i svůj život ve světle pravdy. I Pán Ježíš upozorňoval na nejistoty světa. Nejitřil u svých posluchačů pocity bezmocnosti. Nedramatizoval události dějin. Neliboval si v apokalyptických scénářích, aby člověku zdůraznil jeho malost, stvořenost i bezmocnost. Výzva k bdělosti je jediná důstojná alternativa pro dnešek a zítřek. Pán Ježíš opírá své „bděte“ o své přísliby, které jsou světlem pro chmurné a těžké okamžiky, v nichž nás někdy drtí úzkost z toho, co prožíváme a co nás možná ještě čeká.

Výzva k bdělosti má své oprávnění v Ježíšově „nebojte se, já jsem přemohl svět“. Anebo ve výroku „nebe a země pominou, ale má slova nepomnou“. Stejně tak jako i jeho „až uvidíte, že se to děje, zdvihněte své hlavy, neboť se blíží vaše vykoupení“.

Kristovy výhledy do budoucna nejsou poznamenány pouze apokalyptickými náladami. Nepromlouvají jen o zkáze, válkách, nejistotách a pomíjivosti světa. I když Kristus toto všechno nevyklučuje, prozařuje události s ostnem stvořenosti a konečnosti svými přísliby. Ty hovoří o dynamice života v plné síle a v jeho nezničitelnosti.

Advent přináší poselství naděje pro dnešek a zítřek. Křesťan nezná jinou budoucnost než tu, kterou mu nabízí Pán Ježíš. Je to budoucnost hodná člověka stvořeného k Božimu obrazu. Je v ní přítomen Bůh se všemi dary svého věčného království. Advent máme rádi nejen proto, že je milou předzvěstí Vánoc. I tuto náladu přijímáme, radujeme se z ní a ožívujeme ji požehnanými tradicemi, které se už v dějinách tolikrát osvědčily. Tato naděje udržuje v člověku ducha vděčnosti, pokory a touhy po vykoupení v plném životě. Spojuje nás se spasitelnými touhami celého tvorstva, s touhami, které nemají nic společného s přizemním dychtěním po radovánkách a snadném životě. Nejsou ani alternativou různých ideologií, které často zbavují člověka svobody, radosti z Boha a uvádějí ho do zmatků, které ho připravují o chuť k životu.

Adventní čekání je prostoupeno jistotou, že Kristus přijde. Rorátní zpěvy v nás rozvíjejí touhu našeho srdce po Kristu, jehož druhý příchod na konci časů definitivně splní touhy našich srdcí, vůle, svobody i života. „Rosu dejte nebesa shůry a spravedlivého dštěte oblakové.“ (rorátní zpěv) Tato adventní prosba má v neklidu těchto dní a obav svou aktuálnost víc než jindy.

Mons. Josef Socha

ThDr. František Hašek, kněz naší královéhradecké diecéze, kanovník katedrální kapituly, by se 25. 11. 2015 dožil 100 let. Na kněze byl vysvěcen v roce 1939. Léta druhé světové války prožil jako kaplan v katedrále Svatého Ducha v Hradci Králové. V roce 1945 nastoupil do duchovní správy v Černíkovicích, kde prožil celý kněžský život až do doby, kdy pro zdravotní indispozice musel odejít na trvalý odpočinek. Závěr života prožíval mezi kněžskými spolubratřími v Charitním domově ve Staré Boleslavi. Tam 21. 12. 2011 zemřel a byl pohřben v Hrochově Týnci, kde v roce 1939 slavil svou první mši svatou. Pochází totiž z této farnosti, z vesničky Bližňovice. V černíkovské farnosti, kde dlouhá léta působil, věnoval svůj čas službě faráře v plném slova smyslu. Našel si i čas na studium a v roce 1971 na litoměřické teologické fakultě promoval na doktora teologie. Dovedl své vědomosti dobře využít pro svoji kněžskou službu a jeho farníci, a nejen oni, byli jeho vzdělaností obohacováni. Některé ze svých myšlenek si zapisoval. O modlitbě křesťana si poznamenal toto:

Modlitba je předstoupení před trůn Boží. Něco velmi vznešeného. Může tedy něco tak vznešeného být záležitostí každého sebevšednějšího dne? Nebo je to jenom něco svátečního? Pán Ježíš v evangeliu Lukášově říká: „Je třeba stále se modlit a nikdy nepřestávat.“ My se modlíme každý den. Ale: modleme se nejen v každý den, ve všední den, ale modleme se, promodlívejme právě ten každý den, i když je obyčejným všedním dnem. I když se modlíme, je to jen krátké přerušování toho obyčejného dne, ale ten den sám zůstává být tím, čím je, tj. tím obyčejným všedním dnem. Je sice – k našemu dobru – modlitbou občas přerušován, ale není přeměněn.

Naše duše – zdá se – i když se ve všední den pomodlíme – zůstává i pak silnicí, po které se stále a dále valí vozatajstvo a armáda tohoto světa s nesčetnými malichernostmi, mluvením i jednáním, se svou zvědavostí i mnohými zbytečnostmi. Naše duše – zdá se – zůstává stále takovým tržištěm, ve kterém si dávají dostaveníčko kramáři ze všech končin a rozkládají své ubohé zboží tohoto světa. Naše duše – zdá se – je v těch obyčejných dnech velkou stodolou, do které se sváží ze všech stran všecko možné. A tak to jde – zdá se – po celý život – až v oné hodině, kterou nazýváme sestřičkou smrti, všechen ten krám z té stodoly vymete. Ale co potom? Co z nás zbude, jestliže jsme byli po celý život jenom tím obyčejným většinou prázdným dnem? Jak to bude, až lis Boží bude chtít ze dnů našeho života vylisovat něco opravdu cenného? Zůstane nám jenom hrst těch chviliek, do kterých milost a láska Boží se skromně ukryly jako do koutku? Jak máme tuto nesnáz všedních dnů změnit?

Jak se obyčejný všední den sám a celý může stát chvalozpěvem na Pána Boha a tedy modlitbou? Nemůžeme se přece stále celý den modlit výslovně, nemůžeme svým všedním dnům utéci, nosíme je s sebou, kamkoliv jdeme, neboť to jsme my sami? Proto cesta k tomuto ideálu vede zase jenom skrze ty všední dny, skrze jejich tíseň i povinnosti. Musí tedy být možno Pána Boha i uprostřed světa a všedních dnů hledat a nalézat.

V informační brožůře, kterou nedávno vydali řeholníci trapisti – přísný řád – v Novém Dvoře v plzeňské diecézi, u obrázku, na kterém dva mniši řežou motorovou pilou strom, čteme tyto řádky: Řeholníci jsou obyčejní lidé, které Pán přivedl právě na to či ono konkrétní místo. Jejich život je prostý, pevně zakotvený v realitě všedních i svátečních dnů – podobný životu a starostem každého z nás. Práce, kterou pravidelně přerušuje liturgická modlitba, vykonávají beze spěchu, aby při ní mohli často opakovat invocace, tj. krátké obrácení srdce k Pánu Bohu. Tak plynule propojují obě činnosti: tu vnější, pracovní, i tu niternou.

Modlit se totiž znamená žít stále v Boží blízkosti. Toto pochopit znamená stát se učenlivými žáky obyčejného všedního dne.

Milí přátelé,

po dlouhé době Vás zase zdravím z naší Rokole! Cítím se s Vámi stále spojena, protože i já nesu kříž nemoci. Ale co je to proti věčnosti, vždyť náš život a trápení je proti ní jenom chvílka.

Blíží se jeden z největších svátků naší nebeské Matky Marie – 8. prosinec – svátek Immaculaty – Neposkvrněné. V letošním roce o to větší, že v tento den otevře Svatý otec ve svatopetrské bazilice v Římě Bránu milosrdenství a tím celý svatý rok. V dnešní době zažíváme mnoho nejistoty a neklidu, násilí a strachu, snad doslova pro mnohé ztrátu pevné půdy pod nohama. Lidé ztrácejí orientaci, neví, kam jdou, kam patří, co má ještě smysl. Do této temnoty jasně září obraz Neposkvrněné – ideál člověka, který je plný harmonie. Ona je odpovědí na všechny otázky po původní velikosti a kráse člověka z ráje, rehabilitací Tvůrce, kterému jeho dílo pokazil dědičný hřích. Maria není žádná legenda nebo pohádková bytost, ale člověk jako my. Tak krásného stvořil člověka Bůh. Ano, celá krásná jsi, Maria!

Tento obraz nás nejen uchvacuje, ale také volá, vlévá odvalu a důvěru. Bůh nám jej dal jako magnet, jímž nás chce přitahovat k Sobě. Člověče, poznej svou vznešenost! Nekonečná moc Kristovy Krve, která Marii uchránila dědičné viny, má dost síly, aby i Tobě pomohla překonat – alespoň do značné míry – její následky, když už sama vina byla na křtu odpuštěna.

Právě proto se také otevírají Svaté brány – abychom se skrze Boží milosrdnou lásku stali plně lidmi vykoupěnými, velikonočními i adventními – čekajícími na příchod našeho Pána.

Právě advent nás vybízí k tomu, abychom se ztišili, otevřeli se Boží lásce, uznali jako Maria svou maličkost a závislost na Bohu a očistili svá srdce... potom přijdou Vánoce.

Ze svatyně Betlém Vám vyprošuji sílu a odvalu do každého dne, požehnanou adventní dobu a milostiplné Vánoce!

Vaše sestra Mlada

Drazí nemocní,

čas je zvláštní míra. Někdy se vleče jako slimák, jindy pádí, že by mu nestačil ani ten nejrychlejší závodní vůň. A zrovna to si myslím, když se ohlédnou zpátky. Vždyť „před chvílí“ byly Vánoce a už tu máme zase advent. A pořád na něco čekáme. Ale advent je přece doba očekávání. Je to doba čekání na čas zázraků a tím nemyslím malé děti, které se těší na své vysněné dárky.

Advent pochází z latinského slova „příchod“. Myslí se tím na příchod Vykupitele, Ježíše Krista. Dnes o Ježíši lidé moc nepřemýšlejí, možná se nanejvýš při vánočních nákupech na okamžik zastaví u jesliček, kde vidí narozené děťátko, a to jen v případě, že si ho aranžér nepopletl se Santa Clausem nebo Dědou Mrázem. Symbolem adventu je věnec. Věnec je od nepaměti symbolem vítězství a královské důstojnosti. Adventní věnec je tedy hold tomu, který je očekávaný. Tradiční barvy – zelená a červená – připomínají život a Kristovu krev, prolitou za spásu světa, fialová pak dobu pokání. A světlo hořících svíček – to je Kristus sám, když rozptyluje tmu a strach. A že těch strachů okolo nás je dost a dost. Máme se spokojit se situací v naší zemi? Máme se spokojit s lidmi, kteří nám vládnou? Máme se spokojit s tím, že se do Evropy tlačí lidé, toužící po snadnějším životě? Bude vůbec ještě někdy lépe? Takové otázky si lidé kladou dnes a denně. Jenže co je pravdy na tom, že nálada naší společnosti se podobá situaci v Izraeli před dvěma tisíci lety?

Také tenkrát byli lidé znechucení politikařením, byli roztrpčeni ze ztráty samostatnosti, svobody, byli rozhořčení nespravedlností. Byli tam i chudí, hladoví, nemocní, byla jim zima, občas někdo někomu lhal, okradl ho nebo i zabil. A věřící i tenkrát hleděli k Bohu a vyhlíželi toho, který je měl zachránit. Vyhlíželi toho, od koho čekali skutečnou záchranu. Ale my už dnes víme, že dlouho očekávaný Mesiáš se narodil. A že změna v našem životě je na nás. Máme povinnost pracovat na vybudování lepšího světa. Kdyby se nám podařilo vybudovat nějaký jen méně špatný, už to by byl dost dobrý výsledek. Někteří lidé to totiž neradi slyší, ale musíme se vrátit k lásce, porozumění, odpuštění. Jinudy cesta nevede. Musíme se vrátit k Bohu, protože Bůh je láska.

Drazí nemocní, zkusme letos přípravu na Vánoce trochu jinak. Uklidme svoje srdce, protože tam je potřeba pozvat Ježíše. Někdy je moc těžké říct: odpusť, promiň, nezlob se, omlouvám se, ale když to neumí ten druhý, zkuste začít vy. A najednou možná zjistíte, že už nejste sami, že se ten druhý jen bál odmítnutí. A za to to stojí, protože jinak bude adventní doba jen časem zmatků a shánění. Ale my přece máme důvod slavit, a my chceme slavit, jen se to musíme znovu naučit. Spontánní radost, kterou mají malé děti, se v dospělosti někam vytratí a pak musíme přijmout, že i slavení má svá pravidla a řád. Svátky jsou od toho, abychom byli spolu. Když lidé nechtějí slavit svátky, je to zlé. Znamená to, že už spolu nedovedou komunikovat. A přitom ani nemusí být všechno naplánované do nejmenších podrobností. Není nutné vše řídit, stačí přibrzdit. Jestli se máme o Vánocích v úžasu zastavit u jeslí, musíme už dlouho před nimi brzdit a od toho máme advent. Je to doba spojená s nejkratšími dny v roce. Do práce chodíme za tmy, za tmy se vracíme. Je tedy důvod posedět večer v kruhu rodiny u rozsvícených svíček, které šíří příjemné světlo. Světlo svíčky je ve tmě vidět daleko, proto ho vnímáme jako zachytný bod v nepřehledné, beznadějně situaci. A adventní věnec má dokonce hned čtyři, které mají i svá jména – pokoj, víra, láska a naděje.

Drazí nemocní, jestli nám půjde jen o krásné dárky, nadcházející Vánoce budou chudé. Svou pravou hodnotu dostanou pouze tehdy, když dokážeme přijmout dar od Boha, když do svého srdce přijmeme Ježíše. A jak to udělat? Stačí se přestat zabývat vlastním JÁ. Oprašte svou naději a víru a přijde Láska a Pokoj.

Marie

Milí přátelé,

děkujeme Bohu za dar času, za dar roku Božího Milosrdenství, za letošní advent i za to, že se s Vámi smíme setkávat prostřednictvím těchto dopisů. Je to vždycky příležitost uvědomit si, že Kristova církev je živý organismus, v němž má každý z nás nezastupitelné místo. Každý člověk je stavebním kvádrem v tomto společenství, které prochází dějinami už tak dlouho a prochází jimi vítězně.

Přejeme Vám klidné, pokojné a radostné prožívání letošního adventu. Je vždycky dobou milosti, výzvou k tichu srdce i ducha a připravuje nás na bohatství vánočních svátků. Ty se už blíží.

Bůh nás všechny volá v tomto čase k proměně života, která má vždycky velký význam v dějinách světa i v událostech, které lidstvo s velkými obavami prožívá právě v tyto dny.

Modleme se, aby nám byl advent požehnáním a přinesl i požehnání těm, kteří tento velký Boží dar potřebují.

Těšíme se na další setkání s Vámi.

Dopis pro Vás připravují Mons. Josef Socha, P. Miloslav Fiala OPraem., Marie Borecká, Lucie Moravcová a Anna Hřčková.

Naše adresa je Biskupství královéhradecké, Dopisy nemocným, Velké náměstí 35, Hradec Králové 500 01 (tel. 495 063 611, e-mail: socha@bihk.cz). Případné příspěvky můžete zasílat na účet č. 1006010044/5500, VS 21003 (na vyžádání je pak možné dodat potvrzení o daru). Pán Bůh odplat!